

ка мълчеше, гледаше надолу. Понѣкога, като разберѣше какво я пита кметътъ, отговаряше съ една-две думи. Понѣкога и не чуваше какво ѝ говорятъ. Други трѣбваше да я подбутватъ и да я събуждатъ като отъ сънь.

Дѣдо Иванъ не бѣше дошелъ. Бърни бѣше, но той не вдигаше очи отъ земята и мълчеше. Баба Иваница вика, кълна, хокъ Славенка, нахвърли се и върху Бърни:

— Що мълчишъ като пукалъ? — каза му тя. — Кажи и ти нѣщо, мжжъ си.

Бърни не подигна очи. Баба Иваница помълча и съ другъ, промѣненъ и трогнатъгласъ, каза:

— Стига, сине, стига сме размивали хората. Прибери си булката и я заведи въ кѣщи. Прости ѝ.

Всички мълкнаха и се спогледаха.

— Какъ тъй ще ѝ прости! — извика нѣкой. — Такава жена прибира ли се?

— Чувашъ ли, Бърне, каквото ти казвамъ? — по-троснато и по-високо каза баба Иваница. — Прибери я, прости ѝ. Не го казвамъ отъ себе си, баща ти каза да ти кажа.

Дори Славенка разбра що става и подигна чернитѣ си очи. Селянитѣ мълчаха и гледаха какво ще прави Бърни. А той стана, тежъкъ, тромавъ и като погледна Славенка не направо, а отстрани, каза ѝ:

— Хайде ма! Върви си у дома!